

sit Arbejde, og ingen Sinde har optraadt brutalt eller ondsindet over for Kolleger eller overordnede.“ Det er undertegnet L. W. Erlandsen. Om den tredje, den gifte Mand, siges følgende: „Christian William Emil Jørgensen, der i et halvt Aar har tjent mig som Arbejdskarl, har i denne Tid opført sig til min Tilfredshed, da han var villig og flink til sin Gerning. Kastrupgaard, den 17. November 1905. M. O. Jacobsen, Gaardejer.“

Formanden: Jeg vil henstille til den ærede Ordfører for Forespørgerne saa vidt muligt at holde sig til de foreliggende Paa-stande paa Overgang til Dagsordenen i Stedet for at gentage Gaarsdagens Forhandlinger.

Ordføreren for Forespørgerne (Christian Rasmussen): Jeg maa gøre opmærksom paa, at jeg ikke har opfattet det, som om der kun kunde tales om Dagsordnerne, thi saa maatte der være gjort et Forsøg fra Flertallets Side paa at afskære Diskussionen om denne Sag, og det kan jeg ikke tænke mig har været Hensigten. For øvrigt har jeg ikke meget igen, men maa dog, da der er rettet Angreb paa og Spørgsmaal til mig, have Lov til at fremsætte min Mening om disse Sager.

Jeg tror altsaa, at de 3 unge Mænd nærmest ere blevne ødelagte i Tjenesten, og her paa trænger sig da det Spørgsmaal, om Husarerne ikke i Almindelighed blive for strengt behandlede og straffede langt haardere, end det sker ved andre Afdelinger, og om der ikke lige overfor dem anvendes ulovlige Straffe. Det kunde se saaledes ud efter de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Assens (Berntsen) i Gaar om, hvorledes man havde kommanderet en Del Mandskab til med en Halmvisk i Haanden i højede Knæ at hoppe Kasernepladsen rundt. Jeg tror i hvert Fald, at der er noget galt ved Behandlingen af Husarerne. Man burde vist undersøge, hvor mange Procent af Husarerne, der er straffet, og hvor mange af andre Vaaben. Der er nemlig noget, der kan tyde paa, at de ledende ved Regimentet ikke ere deres Plads voksne, ikke formaa at holde Disciplin. De hyppige Chefs- og Officersskifter kunne tyde paa, at der er noget galt. Det vilde derfor vist være rigtigt — og deri kan jeg følge andre ærede Medlemmer, der have talt om dette —, om der blev foretaget et grundigt Eftersyn af hele Husarregimentets

Forhold. Der vil vistnok være Anledning til at gøre det.

Maa jeg saa blot sige et Par Ord om de Indvendinger, den højtærede Minister, støttende sig til Udskriften af Forhørene, gjorde overfor, hvad jeg havde sagt i Gaar. Jeg maa her indskyde, at selvfølgelig kan den højtærede Minister ikke andet end støtte sig til de optagne Forhør og det Resultat, der er kommet ud deraf, men efter denne Udskrift har den dømte William Jørgensen været lige saa slem som de andre to ved Overfaldet paa Befalingsmanden. Jeg har igen siden i Gaar talt med et Par af de Mænd, som have ligget paa Stuen ved den paagældende Lejlighed, og de fastholde, at Jørgensen ikke hjalp de andre med at overfalde Underofficererne, men at han tværtimod stod op af sin Seng for at faa dem bort fra Underofficererne. Der er noget, der tyder paa, at det kan være rigtigt. Han var nemlig med nede paa Pladsen. Det forholder sig, som den ærede Minister sagde i Gaar, at der var to af Husarerne fulgt med ned paa Pladsen, men der synes det, som den højtærede Minister ogsaa sagde, at være gaaet op for Jørgensen, at det var galt. Han var løben ned i bar Skjorte efter den anden og havde grebet fat i ham for at faa ham op, og det forekommer mig at være noget af et Bevis for, at han neppe har kunnet tage Del i Overfaldet. Hvis han havde gjort det, vilde han neppe være gaaet i Seng med de andre, saa vilde han rimeligvis have været oppe og paaklædt, da Historien gik for sig. Den højtærede Minister synes at gaa ud fra, at saadanne Domme og Forhør altid ere rigtige. Vi have dog fra det civile Liv Beviser for det modsatte. Jeg skal nævne den bekendte Alma Bondesens Sag. Den var ogsaa fuldstændig oplyst, hun var idømt Straf og hele Historien i Orden, og jeg tænker, at hvis man ikke havde haft saa gode Beviser i Hænde for hendes Uskyld, og hvis Alma Bondesen ikke havde haft saa gode Hjælpere, havde hun ikke faaet den Oprensning, hun fik, saa havde man stadig holdt paa, at Dommen var retfærdig. Jeg kan ogsaa minde om den berømte Fejø-Sag, hvor man fik en Pige til at bekende, at hun havde født et Barn, uagtet hun aldrig havde født. Man fik hende dømt til Forbedringshuset, men senere opklaredes det, at det hele var forkert. Jeg synes derfor, skønt jeg erklærer, at den højtærede Minister ikke har andet at holde sig til i Øjeblikket end